

מבט ארוך שולח ד"ר יגאל שוחט בתצלומיו של הד"ר מוחמד כאמל, שצולמו בעת פגישתו עם אבנרי בקאהיר. זיכרונות עמומים, שנחשפו במשך שבע שנים, חוזרים אליו, בשעה שהוא צולל בעבר שעליו פרוש מסך ערפל.

אני: הוא בוודאי ירצה לשלוח לך מיכתב. אני אשלח לך את התצלומים שצילמנו כאן, וגם את התצלומים שלו, כמובן.

קמתי ללכת והפסקתי את ההקלטה. אך המשכנו לשוחח עוד שעה ארוכה. סיפרתי לו שיגאל שוחט למד בינתיים רפואה, סיים את חוק לימודיו לא מכבר, והתחיל זה עתה לעבוד בעצמו כרופא בבית-חור לים.

הוצאתי ממנו שגם בבית-הספר לרפואה היו לו תמיד הציונים הגבוהים ביותר. סיפרתי לו על אשתו היפהפיה של הפא- ציינט שלו, ואמרתי שאני בטוח שעוד אבילה עם שני הרופאים — שוחט וכאמל — בתל-אביב.

על הקיר היתה תלויה תמונתו של גמאל עבד-אל-נאצר, לצד תמונתו של אנואר אל-סאדאת. "מזור", אמרתי לו, "אני הייתי עם עבד-אל-נאצר במלחמה, בקרב פאלוג'ה, בצד השני של החזית. הוא נפצע שם, ואני נפצעתי שם. זוהי הרג- שה מוזרה, להימצא עכשיו בבית-חולים צבאי מצרי, כישראלי ראשון.

"אל תשכח", השיב בתוך, "שהישראלי הראשון שהיה כאן היה יגאל שוחט. הוא היה החלוקי".

לחדר נכנס סגן מנהל בית-החולים, גם הוא גנרל, ומוחמד כאמל הסביר לו בקצ- רה את המיקרה. הוא תימצת את הפרשה כולה בכמה מישפטים, קצרים — מישפטים שנחרתו בזיכרוני, כי היו אנושיים מאין כמוהם:

הכליות לא פעלו

ה סיכום יגאל שוחט אינו פשוט כל-כך, וגם לא רומנטי כל-כך. בדירתו ברמת-אביב, הרחק-הרחק מאל- מעאדי, הוא מנסה לזכור מדוע בחר ב- רפואה, ואינו זוכר. אין הוא זוכר דברים פרוש על הימים שבילה במצריים, כשהיה שרוי בין חיים ומוות, קרוב יותר למוות

אני: כן, כך אמר לי.
כאמל: הוא דיבר דברים שלא היו נכונים... לא קל לזכור את כל זה, אך עד כמה שאני זוכר, הוא לא היה כל- כך ער, הוא אמר דברים שלא היו נכונים.
אני: דליריים?
כאמל: כן, הוא התחיל לשקוע...
אני: בדליריים?
כאמל: כן, כן.

אני: זה מה שהוא אמר. הוא התקשה אפילו לזכור את שם בית-החולים.
כאמל: מה עשו לו כשתזר לישראל? אני נפגשתי פה עם איש מהצלב האדום, זה היה שווייצי שדיבר עימי בצרפתית, והצעתי שיחזירו אותו במהירות האפשר- רית לארצו, כדי שיהיה ליד מישפחתו, ליד האנשים המטפלים בו, בשעה שהוא לוחם (על חייו). אתה מבין, אדם מרגיש יותר טוב כשהוא בבית, מאשר כשהוא בנכר.

אני: אולי זה הציל את חייו, שהוא חזר למישפחתו. אתה יודע, הוא נשא לאחר מכן לאשה את בתה של זמרת יש- ראלית מפורסמת מאד.

כאמל: מה, באמת?
אני: כן, החונתת שלו היא אחת הזמ- רות החשובות ביותר בישראל, אגב, מניין לך שפה אנגלית כל-כך טובה?
כאמל: או, הונכתי בבתי-ספר מצ- ריים, אתה יודע, פה מדברים יותר משפה אחת. אני מדבר גם צרפתית, וכמובן — ערבית. זו שפת אימי.

אני: גם אביך היה רופא?
כאמל: לא.
אני: אתה היית רופא צבאי למן ה- התחלה?

זה מעבר לכוחותינו. הם מחוקי לדינו, כרופאים. אך אנחנו, כרופאים, צריכים לעשות את הכל כדי להציל את חיי הפא- ציינט. זאת אומרת, עד כמה שאנחנו מסוגלים לכך. כשאתה יכול לעזור למי- שהו, אתה חייב לעזור לו.

אני: החלטת בו במקום שעליך לקטוע את האבר?
כאמל: כן, הוא היה מרוסק.
אני: היה לו מזל רב, שהוא נתקל ברופא כמוך.

כאמל: או, תודה, יפה מצידך לומר זאת...
אני: רופא שהיה מסוגל להחליט הח- לטה כזאת בו במקום.

כאמל: יפה מצידך... אתה יודע, החי- לטה כזאת אינה מתקבלת, בדרך כלל, עלי- ידי איש אחד. בארץ הזאת, ובכל האר- צות, כאשר יש להחליט על קטיעת-אבר, קודם כל רופא בעל-סמכות צריך להחליט על כך, ואחר זה צריכים להתייעץ עם שני רופאים נוספים, לעשות מעין...
אני: קונסיליום?

כאמל: כן, כשלוקחים משהו מן ה- פאציינט — אבר פנימי או חיצוני, זה דבר... בתוך הגוף אינך יכול לראות דבר, בחוק, בגפיים, אתה יכול לראות...
אני: בצילום רנטגן?

כאמל: לא, צילום רנטגן דרוש רק משתי סיבות — כשיש שבר בעצם, או כשיש חשש לנמק (באנגרזה)...

אני: האם דיברת איתו ביכלל? או שהיה חסר-הכרה לגמרי?
כאמל: לא, הוא היה כימעט חסר- הכרה...

גורלו של טיים

עם שובו מקאהיר, התקשר אורי אבנרי מייד עם ש-רהביטחון, עזר וייצמן, והביא לפניו את מיקרהו של הטייס המצרי סגן מוחמד עלי אל- דיאסטי, שאחותו פנתה אליו בבית-החולים אל-מעאדי בקאהיר. ש-רהביטחון הורה לבדוק את הפרשה, ובשבוע שעבר העביר לאבנרי את המימצאים, שאבנרי העבירם למישפחת החלל.

שר הבטחון

הקריה, בשבת תשל"ח 18 בינואר 1978

0571 / ק

לכבוד אורי אבנרי

לאורי אבנרי - שלום רב,

בעקבות פנייתו של האם המצרית אליך - להלן הפרטים אודות הקרב האוירי שהתחולל ביום 13.6.72:

- ב-13 יוני 72 התחולל קרב אוירי בין מטוסי חיל-האויר למטוסי-חיל-האויר בצפון הדלתא. בקרב האוירי הופלו 2 מטוסי מיג מצריים, שני הטייסים המצריים נראו צונחים לים. נערכו חיפושים על-ידי מטוסינו במשך כל היום עד לחשיכה לגילוי הטייסים המצריים. החיפושים התחדשו למחרת, אך לא נמצא דבר.
- ב-27 יוני 72 נתגלה עיני סידור של חיי בצפון סיני (4,5 ק"מ מע' לפיתחה ברדוויל) גידון מלא בחלקו בדלק, לא הרחק משם נמצאה גם קטד טייס עליה מודבקת תות ע"ש אל-דיאסטי, הקטדה היתה פגומה, היה בה חריץ עמוק בצידה השמאלי, כתמים אדומים וסימני חבטות, לא ידוע מקום המצאותם של הקטדה והגידון היום.
- הקטדה היתה שייכת, ככל הנראה, לטייס מחמד עלי דייסי.
- פרט לכך לא ידוע גורל הטייסים או נתונים נוספים אודותם.

ב בור כ ה ,

עזר וייצמן
שר הבטחון